İbrahim Hulusi Yahyagil

1895’te Elazığ Harput’ta dünyaya geldi. Birinci Dünya Harbinde, Kafkas ve Çanakkale muharebelerinde bulundu. l925 senesinde Harbiyeye girdi.

l950 senesinde Albay rütbesiyle emekliye ayrıldı. Bediüzzaman’ın ilk talebelerindendir. 25 Temmuz l986’da Elazığ’da vefat etti.

Nur ikliminin ışıklı dünyası ile aydınlandığım ve şeref bulduğum 27 Mayıs karanlığından sonraki gelen günlerdeydi. Bu zamanlar, benim için ışıklı günlerimin başlangıcıydı. Mezkur vakitlerin yaz mevsimlerinde, içinde yaşadığım Gaziler Beldesi’ne, Elaziz’den bir kumandan,bir Nurlu Albay şerefler veriyordu. Türk ordusunun bu aziz askerinin ilk dersini ve ilk sohbetini Gaziantep’in Başkarakol semtindeki misafir olduğu hanede dinlemek saadetine ermiştim.

Bahsini yazmaya çalıştığım asker:

Albay İbrahim Hulusi Yahyagil Beyefendi merhumdu.

Bu aziz büyükle daha sonraki senelerde, çok görüşmelerim, birçok defalar mektuplaşmalarımız olmuştu.

Elazizli aziz albay, Kur’ân gerçeklerinin rehberi Hazret-i Said’e talebe olan bir zattı. Daha da ötesi; Nur Risalelerinin ilk talebesi, ilk muhatabı olmuştu. Sözler ismindeki şaheserin son Sözler’inde tanıdığı, Hocası’na sorduğu çok değerli-mühim suallerle Mektubat eserinin yazılmasına da sebep olmuştu.

Çanakkale’de yaralandım

“Çanakkale harbinden evvel 3. Kolordu Tekirdağ’da idi. Biz 9. Fırka (tümen) olarak Çanakkale’ye geldik. Bir çok çıkartmalar yapıldı. Biz harbe giderken pilâv yemeye gider gibi hevesle gitmiştik. l2 Nisan (Rumî 30-3l Mart) l9l5’te Seddül-Bahir’e geldik. Anafartalar muharebesinde, Cenab-ı Hakkın’ın lütfu ile kurtulduk. Son taarruzda bütün subaylar ve erler abdestli olacaktı. Şayet su bulunmazsa teyemmüm edilecekti.

“Yüzümden, kolumdan, göğsümden yaralandım. Çanakkale’de yaralanmam 26 Temmuz l9l5’te Leyle-i Kadir’de oldu. Karadan, denizden top mermileri patlıyordu. Bir top mermisi önümde patladı. İki el ateş ettim. Yanımdaki asteğmen ‘Silahla bir kaçını temizleyeyim’ dedi.Geri çekildim. Sol yanağıma elimi attım. Baktım kanıyor. Sol koluma da kurşun isabet etmişti. Artık şuurum tam işlemiyordu.

“l Ocak l9l6’da Çanakkale’den ayrıldık. Nisan’a kadar Kırklareli’de kaldık. Sonra Tekirdağ üzerinden vapurla Haydarpaşa’ya geldik. Kuşdili Çayırında ordugâh kurduk. Odunla işleyen tren-i mahsusla (özel tren) yola çıktık. Konya Ereğlisi, Niğde, Kayseri ve Sivas’a uğrayarak Karadeniz’e geldik. Rusları sahile kadar kovaladık. Ruslar bizi Bayburt’ta sardı. Çanakkale’nin, Anafartalar’ın, Çonkbayırı’nın dinç fırkası idik. Süngülü tüfek ile ‘ALLAH- ALLAH’diye gidiyorduk.

“Doğuda cebri yürüyüşle ilerliyorduk, sonra tepe -tepe müdafaa ederek çekildik. Erzincan’ın üstünden, Çardak Boğazından geçtik. l9l6 senesinde Kafkas Cephesindeki muharebemiz, Erzincan’ın batısında mevzilenerek beklemek suretinde oldu. l9l7’de Rusya’da Bolşeviklik çıktı. Zımnî bir mütareke hüküm sürüyordu. Ruslar çekiliyordu. Ermeniler de silâhlarını bırakarak çekiliyorlardı. Biz ilerlemeye başladık. Ermenileri temizleyerek ilerliyorduk. Kelkit, Şiran Erzurum Ilıcası, Tortum’dan Sarıkamış’a geçtik. O sırada Kâzım Karabekir Sarıkamış’taydı. Kars’a yürüdük. l9l8’de Kars’ı birinci olarak ele geçirdik.

”l. Cihan Harbi dolayısıyla tahsilim yarıda kalmıştı. Harbden sonra l925’de tekrar mektebe başladım. Nihayet Harbiyeden mezun oldum. Babam Yahyazâdelerden Mehmet Efendi, alaylı zabit idi. (Mektep görmeden ordu içinde yetişen subaylar.)

Üstad’la ilk görüşmem

“l7 Ocak l928’de Manisa’dan Eğridir’e gelmiştim. O zaman rütbem yüzbaşı idi. Üstad’la tanışmamız bir sene sonra oldu l929 yılı baharında Barla’ya gittim. Beni götüren Mustafa isimli mübarek bir insandı. Ayrıca, Vecelle Hüseyin, Müderris Mustafa, Nefer Mehmet, Demirci Ustası da vardı. Üstad’ı ilk ziyarette, yanında epey kalmıştık. Bu görüşme çok uzun sürdü. Müsaade isteyerek ayağa kalktık. vedalaşıp ayrıldık.

“Yağmurdan hiç ıslanmadım”

“Üstad’la görüşmelerimin birinde, görüşme bittikten sonra, ‘Efendim İlama köyüne gideceğim’ demiştim. Üstad da:

“Kardaşım ben de camiye odun getirmek için dağa gideceğim’ dedi. Biz vedalaştık ve İlama’ya doğru yola çıktık. Birden hatırıma Üstad geldi, şimdi âniden önüme çıkmasın diye düşünüyordum. Bizim nefer geride kalmıştı. Az sonra baktım, Üstad Hazretleri, önde odun kafilesi arkada kendisi geliyorlardı. Ben, Üstad beni görüp de, attan inip rahatsız olmasın diye büyük bir ağacın arkasına saklandım. Tâ Üstad iyice yaklaşınca birden bire ellerine sarılıp, ellerini öptüm. O esnada elinde bir parça kuru ekmek vardı, onu yiyordu. Hemen onu bana verdi. Sonra:

“Senin şemsiyen yok mu kardaşım?’ dedi.

“Biz asker olduğumuz için şemsiye taşımıyorduk.

“Üzerimde muşamba var Efendim’ dedim.”Havada ise pek yağmur alâmeti yoktu. Üstad:

“Peki kardaşım Allah’a ısmarladık’ deyip gitti. Az sonra yağmur yağmaya başladı. Hiç yağmur durmadı, atı süratle sürüyordum. Yağmur sağanağının altında ilerlerken, yağmur hiç bana değmiyordu. Dört saat sonra hiç ıslanmadan Eğridir’e gelmiştim.

Kendilerini ziyaretim hayatımda inkılâp yaptı

“Kendilerini ziyaretim hayatımda inkılâp yapmıştı. Öyle bir hâlet-i ruhiye içindeydim ki, yazdığım mektuplardaki şevki, cevabî mektuplarında şu suretle ifade ediyordu:

“Neşr-i envar-ı Kur’âniyedeki muvaffakiyetin ve gayretin ve şevkin bir ikram-ı İlâhîdir, bir keramet-i Kur’âniyedir, bir inayet-i Rabbaniyedir. Sizi tebrik ediyorum.”

“Ufak hizmetleri bile büyük görüyordu. Bunlar bizi teşvik etmek içindi. Halbuki istidadımız nakıs olduğu halde çok teveccüh ediyordu.

“Eğridir’den tayinim çıkmış. Doğuya gidiyordum, Hazret-i Üstad’dan ayrılacağım için çok üzgündüm. Üstad Hazretleri çok

üzüldüğümü anlamıştı. Bir gün yanına ziyaretine gittiğimde (askerce): ‘Emrediyorum, merak etmeyeceksin! Üzülmeyeceksin!’ dedi. O anda bütün üzüntüm, gam ve kederim yok oldu.

Bazı hatıralar

İbrahim Hulusi Yahyagil, Bediüzzaman gibi cihanın nâdir üstadına sorduğu kıymetli suallerle derya gibi bir ilim-irfan sarayının kapılarının açılmasına vesile olmuştu.

Nurların bu ilk aziz talebesi için Bediüzzaman bir notunda şunları ifade ediyordu:

“Manevî rütbeniz”

“Binler selâm..

“Siz maddî rütbenizden çok yüksek, manevî rütbeniz iktizasıyla, ayrı ayrı yerlere gönderiliyorsunuz. O yerlerin sana ihtiyacı var. Hiç merak etme!

“Senin Risaletü’n-Nur hakkında mektupların çok talebeler yerinde, senin bedeline hizmet-i Nuriyede çalışıyorlar.

“Birinci’liği dâima sana kazandırıyorlar.

Kardeşiniz, Said Nursî

“Birinci oldun”

Yine Üstad Bediüzzaman, nurlu Albaya beyan ediyordu:

“Ben Isparta’dan mecburi ikamet için Barla’ya sevkedilirken, daha motorda iken, Barla’da ben sizi gördüm ve bana gösterildiniz.”

Bir başka hatıra tesbit notlarımda Bediüzzaman şöyle diyordu:

“Meslek-i askeriyeden bu hizmete girecekler ve hırz-ı can edecekler çıkacaktır.

“Sen bunların birincilerinden oldun.

“Allah’a şükret!”

“Sözler’in başındaki şahıs”

Nurlu-merhum Albayı Elaziz’de ziyaret edebildiğim zamanların birisinde Nur Risaleleri gibi, ahirzamanın şaheser külliyesinin ilk talebesine şu suali sormuştum:

“Birinci Söz’ün başında, ‘Ey kardeş! Benden birkaç nasihat istedin. Sen bir asker olduğun için askerlik temsilâtiyle, sekiz hikâyecikler ile birkaç hakikatı nefsimle beraber dinle. Çünkü ben nefsimi herkesten ziyade nasihata muhtaç görüyorum. Vaktiyle sekiz âyetten istifade ettiğim Sekiz Sözü biraz uzunca nefsime demiştim. Şimdi kısaca avam lisaniyle nefsime diyeceğim. Kim isterse beraber dinlesin.”

“Birinci Söz’ün başında bu şekilde bahsedilen asker siz misiniz?”

“Bu dersi, Üstad ben kendilerini ziyaret etmeden evvel yazmış. Burada bahsedilen asker ben değilim. O asker manevi bir şahıstır. Daha sonraları askerlerden kendilerine talebe olacak kimseleri manen hissederek öyle yazmış.”

Hulusi Yahyagil rahmetlinin bu cevabından sonra, aradan epeyce bir zaman geçmişti. l980 senelerinde ilk defa Barla Mektupları yayınlanmıştı. Bu lahikalardan yıllarca evvel Hulusi Ağabeyimin verdiği cevap meâlinde “Hulusi Bey’e

Hitabdır” başlığı altında yazılan bir Barla mektubunda meselemizle alakalı olarak şunları okuyordum:

“Ben Sözler’i yazarken, ihtayarsız olarak ekser temsilâtı, şuunat-ı askeriye nev’inden zuhur ediyordu. Ben hayret ediyordum. Neden böyle yazıyorum, sebebini bilmiyordum. Sonra hatırıma geldi ki; belki istikbâlde şu Sözler’i hakkıyla anlayacak, kabul edip hırz-ı cân edecek, en mühim ltalebeleri askeriyeden yetişecek. onun için böyle yazmaya mecbur oluyorum, düşünüp, o kahraman askerleri bekliyordum. İşte mağrur olma, şükret; sen o askerlerden bahtiyar birisin ki, evvel yetiştin.”

Üstadın Türk ordusuna bakışı

İbrahim Hulusi Yahyagil’in Nur derslerinin ilk talebesi olmasından sonraki geçen zaman içinde, Türk ordusunun mümtaz askerlerinden ve subaylarından bir çok bahtiyar şahsiyet Nurlara talebe olmuşlardı.

Bu subaylarımızı bir rahmet duasına vesile olması için burada bazılarının isimlerini söylemek istiyoruz:

Refet, Hayri, Galib, Mehmed, Muhyiddin ve l935 lerde Eskişehir mahkemesinin başlangıcı sayılan Isparta’da muhakeme olurken, ifadesi alındığı sırada vefat eden “İstikamet şehidi Binbaşı Âsım Bey”.

Hulusi Bey, Üstadının derslerinde bulunduğu sırada, Üstad kendilerine şöyle hitap ediyordu:

“Ben Türk ordusunun aleyhinde bulunmam! Çünkü bu Türk ordusu Birinci Cihan Harbinde, Allah ve vatan yolunda bir milyon şehid vermiştir!”

Yine bir nurlu ders esnasında, ilk nur talebelerinden Hâfız Halid Efendi’nin bahsi olmuştu. Bu zat için: “Çok haluk ve sakin bir zattı” diye buyuruyordu ve bana:

“Kardeşim, keşke sen de hafız olsaydın!”diye buyurmuştu. Üstad Bediüzzaman’ın bu temennisiyle Risale-i Nurların hakikatları hafızama yerleşmişti.

Üstad hayatının son senelerinde bana hitaben:

“Kardaşım, sen ilk zamanlarda çekirdektin. Şimdi ağaç oldun.”

Üstadın imzalı kitabı

Kendilerini Elaziz’deki ziyaretlerim esnasında elinde bastonuyla hanelerinden çıkarak, beş yüz metre kadar mesafedeki Nur dershanesine gelişi esnasında, karlı bir kış gününde kameraya da almıştım.

Hulusi Beye Üstadın kendilerinde imzalı bir kitabı olup olmadığını sorduğumda ise, kendileri mübarek elleriyle evinden l928’lerde Bekir Dikmen’in bastırdığı Haşir Risalesini getirmişti. Bu aziz yadigârın fotokopisini almıştım. Bu onuncu Sözün üzerinde şunları okuyorduk:

“Risale-i Nur Mizanlarından İman-Ahiret bürhanlarından onuncu Söz. Müellifi Said Nursî l342”

Haşir Risalesi’nin ilk sayfasında ise Üstad Bediüzzaman, ilk talebe ve ilk muhatabına hitaben şöyle diyordu:

“Uhrevî kardeşim Hulisi Bey’e hediyemdir! SAİD”

Hediye meselesi

Hulusi ağabeyimizle geçen mülakatlarımın birisinde, çok ısrarla hediye bahsi olan “İkinci Mektub”ta Üstad Bediüzzaman’a neyi hediye ettiğini sormuştum. Tebessümle verdiği cevaplarda. İkinci Mektup’da Üstad’ın yazıp yazmadığını sormuştu. Biz de yazmadığını söylediğimizde, Üstadın yazmadığını, dolayısıyla kendilerinin de söylemeyeceğini ifade etmişlerdi. Daha sonraki ziyaretlerimde bu hediyeyi, bizzat eline mi verdiğini veya Eğirdir’den bir vasıta ile mi gönderdiğini sorduğum zamanlar çok merak ettiğim meseleyi ve sualimin cevabını bulmuştum.

Tasarruffu devam eden üç kişi

l97l'de Ankara'da Re'fetle (Barutçu) ilk defa görüşmüştüm. Rahmetli ne kadar tatlı bir ihtiyardı. O Hazret-i Üstad'dan bir hatıra nakletmişti:

"Bir gün Üstad Hazretleri bir münasebetle, üç kişinin tasarrufu devam ediyor. Bunlardan birincisi Abdülkadir Geylâni Hazretleridir" diye buyurunca, Re'fet Bey hemen sormuş:

"Efendim, diğer ikisi kimdir."

"Hazret-i Üstad ise: 'Diğerleri Hayyat-ı Harrânî ile Mârûf-u Kerhî' diye cevap vermiş.

"Sen sünnet bilmez"

"Bir ziyaretimde çay içerken tam olarak bitirmemiştim. 'Kardaşım sen sünnet bilmez' dedi. Bununla, içilen bir şeyin iyice bitirilmesinin sünnet olduğunu ters vermek istemişti.

"Bidayette akşam ile yatsı arasında kimseyi kabul etmezdi.

"Ondaki nezaket"

Ondaki nezaket ve tevazu bambaşka idi. Bir gün ebced hesabı ile bir tarih bulmuştum, fakat bir rakam eksikti. O hiç bu eksikliği yüzüme vurmuyor, gayet nezîhâne ve nâzikâne bir şekilde şöyle diyordu:

"Maşaallah, bu binlerin içinde bir rakamın hiç ehemmiyeti yoktur."

Yanındaki kitaplar

Onun ziyaretine vardığım zamanlarda yanında Kur'ân-ı Kerim, Hafız Şiirazî'nin bir eseri, bir de üç cilt Gümüşhaneli Ahmed Ziyaeddin Efendinin Mecmuat-ül ahzab isimli kitabı bulunuyordu.

Temizliğe çok dikkat ederdi

"Hazret-i Üstad temizliğe çok dikkat ederdi. Her zaman, bilhassa Barla'da iken üst üste iki çorap giyerdi. Namaza duracağı esnada üstteki çorabı çıkarır, ondan sonra namaza dururdu. Daha sonraki hayatında ise çorabı çıkarıyor, çorapsız olarak namaza duruyordu. (Şafii mezhebinde çıplak ayakla namaza durmak sünnettir.)

Kur'ân ve evrad okuyuşu

Barla'da Üstad Hazretleri namazda (Cehrî okunan namazlarda, bilhassa sabah namazlarında) Kur'ân-ı Kerimin 'Elhamdülillâh' ile başlayan sûrelerini okurdu. Kur'ân-ı Kerim'i bambaşka bir tarzda okurdu. Kur'ân'ın hakikatlarını duyarak ve yaşayarak okurdu. Kur'ân'ın İlâhî sedası, onun bütün ruhunu kaplardı. onun okuyuşu, diğer hocaların ve hafızların okuyuşuna benzemezdi. Tecvid-i manevî üzere okurdu. (Kur'ân'ın mânasına uygun olarak okumak).

"Barla'da bir gece yanında, kalmıştım. Sabahlara kadar uyumadan ibadet ediyor, zikir ediyor, tesbih çekiyordu. Pek az uyurdu, uyur gibi görünürdü.

"Akşamla yatsı arasında evradını şöyle okurdu:

"LÂ – İLÂHE İLLALLAH – LÂ – İLÂHE İLLALLAH

Ey lâ râzıka illallah, Ey lâ ma'bûde illallah.

Lâ ilâhe illallah, Lâ ilâhe illallah.

Ey lâ râzıka illâhû, Ey lâ râzıka illâhû”

***

Mevlânâ Camî’nin kıt’ası

l9l6’da Kafkas Cephesinde harpte iken Kerküklü Şeyh Rıza Talebânî’nin damadı Fasih de bizde yedek subaydı. Kayınpederinin Kadirî tekkesindeki odasında asılı olan şu Farisî kıt’ayı ondan almıştım.

“Yâ Resûlallah! Çi bâşed

çün seg-i Ashab-ı Kehf?

Dahil-i cennet şevem der

zümre-i ashab-ı tû,

O reved der cennet, men

der cehennem key revast?

O seg-i Ashab-ı Kehf, men

seg-i ashab-ı tû…”

(Ya Resûlallah! Ne olur Ashab-ı Kehf’in köpeği gibi ben de senin ashabının arasında Cennette gireyim. O Cennete gitsin ben Cehenneme, reva mıdır? O Ashab-ı Kehf’in köpeği ben senin ashabın köpeğiyim.)

“Bilâhare Üstad’ı tanıdıktan sonra bu kıt’ayı kendisine göndermiştim. Ayrıca, ‘Beni Nur şakirdleri içinde Ashab-ı Kehf’in kıtmîri gibi kabul buyurun’ diye yazmıştım. Bunun üzerine Üstad gönderdiği cevabında: ‘İnşaallah sen bu zamanda Ashab-ı Kehf’in birincilerindensin. Biz mektubundan o ibareyi (Kıtmîr) kaldırdık. Sen de kaldır’ diye yazdı.

“Sonra ziyaretine gittiğimde Üstad:

“Kardaşım, bu kıt’a Şeyh Rıza’nın değildir. O, heccavdır. Bu beyitler Mevlânâ Câmi’nindir” dedi.

“Ben de Şeyh Rıza’yı heccav biliyordum. Bu kıt’a nasıl onun olabilir diye merak ediyordum. Sonra bu kıt’ayı Yirmiyedinci Söz’deki Sahabeler risalesinin zeylinin başına koydu. O gün bahis Mevlânâ Câmî’den açılınca, ‘Mevlânâ Celâleddin-i Rûmî, Molla Ahmed-i Cizrî ve Mevlânâ Câmî, her üçünün de makamı birdir. Bunların üçü de mânen bir seviyededir’ diye buyurdu.

Üstadsız Barla

“Üsat Barla’da iken, kendisini iki senede altı defa ziyaret ettim. Üstad’dan sonra barla’ya gitmek bize nasip olmamıştı. Yollar kapanmıştı. Gitsek de ne çıkar diyordum:

“Bülbül hâmuş, havuz tehî, gülistan harap.”

“Fakat kader 45 yıl sonra tekrar o mübarek beldeye gitmeyi nasip etti. l976 yazında oraları Üstad’sız olarak gezdik.

Hataları direkt yüze vurmazdı

“Bir gün onun huzurunda Risale-i Hamîdiye’nin bahsi geçmişti. Ben onun yazılış tahini l3l2 (l896) diye söyledim. Halbuki bu tarih yanlışmış. Üstad Hazretleri bu yanlışı yüzüme vurmayarak,

“Yakın kardeşim, yakın” dedi.

“Sonra eve gidince tarihine baktım, 6-7 yıl eksik söylediğimi anladım. Meğer hakiki tarihi l307 (l89l) imiş.

Bitlis’teki şeyhler

“Bir gün Barla’da ilk mülâkatımızda eski bir hatırasını şöyle anlatmıştı:

“Bitlis’de dört Şeyh vardı. Amma!... Herbirisi İmam-ı Rabbanî ha!... Bunların hepsi beni kendilerine çekmek istiyorlardı. Eski Said onların hepsine karşı müstağni kaldı. onlara dedim:

“Sizin biriniz bana kifayet etmez. Ben dördünüze de intisap edeceğim.”

Ben iki revolver taşıyorum

“Son olarak l957’de Emirdağ’da ziyaret etmezden önce, Eskişehir’de oğlumun yanına uğramış, bir ay kadar kalmıştım. Oradayken her gün ders yapardık. Fakat bu dersleri ihtiyaten hep İşarat-ül İ’caz’dan yapıyorduk.Emirdağ’a gideceğim gün yine ders yapmak için İşarat-ül İ’caz’ı getirdiler.

“Yahu sizde başka kitap yok mu hep bunu getiriyorsunuz?’ dedim.

Bunun üzerine Mektubat’ı getirdiler. O gün dersi Mektubat’tan okuduk. Sonra Hazret-i Üstad’ı ziyaretine müşerref olduğumuzda odasında bütün Risale-i Nur Külliyatını masanın üzerine koymuş, Mektubat’ı da bütün kitapların üstüne koymuştu. Bana hitaben:

“Kardeşim, ben bu risaleleri saklasam belâ ve musibet gelir. onun için ne olursa olsun, daima Risale-i Nur’u yanımda bulunduruyorum” dedi. Daha sonra da:

“Ben şimdi iki revolver (tabanca) taşıyorum. Şimdi şu anlarda hayatımı muhafaza etmek çok büyük ve ehemmiyetli bir meseledir” dedi.*

“Hz. Üstad’ın iki revolver (tabanca) taşıması mânâsız değildi. İmansız-insafsız insanların ardı arkası kesilmeyen hücumlarına karşı, bizzat cevap verebilmek için taşıyordu. Din düşmanları evinin damına çıkıp su testisine zehir atmışlardı. Hz. Hasan’ı (r.a.)da öyle zehirlememişler miydi?** O zaman âlem-i mânâda (rüya’da) görmüştüm, ibriğine zehir atıyorlar. Bakıyorum, bıyıkları yemyeşil, Mektupla rüyayı yazdım. Gönderdiği cevapta:

“Rüyan mübarektir, kardeşim mübarektir’ diyordu.

Yine son görüşmemizde bana hitaben:

“Kardeşim, her meselede senden bahsedilir. Her meselede senin adın geçer. Bana sorarlar, bu kimdir? ‘Benim o kadar talebem var ki, yalnız adını duymuşum. O da onlardan biridir’ diye cevap veriyorum.”

“l948 yılında Afyon’da hapishaneye seni de yanıma almak istedim. Fakat sonra vazgeçtim’ dedi.

Dersim isyanı

“l938’de bizi Dersim isyanını önlemeye ve bastırmaya memur etmişlerdi. İsyan dedikleri şey de, bazı dağ köyleri o yıl vergi verememişti. Bize verilen emir ise tek kelime idi: ‘İmha!..

“Canlı bir şey bırakmayınız; genç-ihtiyar, çocuk-kadın ve saire.”

“Bunların çoğu Rafızî idi. Fakat bu tarz bir muamele ile, bunlar salâh mı bulacaklardı? Ben kıt’a komutanı idim. En çetin ve zor vazifeyi de bize verdiler.

“Sen piyadesin, seni topla takviye etmek gerektir’ dediler.

“Müthiş bir hüzün ve ızrıdap içinde idim. Hz. Üstad benim bu hüznümü hissetmiş. Bu durumu kendisine yazıp soramadım. Nasıl yazabilirdim? Bu ızdırabımı kâğıda nasıl dökebilirdim? Tam merhum pederimle vedalaştım. Hayvana bindim gidiyordum. Bir de baktım, hizmet eri koşarak geldi. Elime bir mektup verdi. Mektubu açtım. Mektubu Üstad Kastamonu’dan Ürgüp Müftüsü olan kardeşi Abdülmecid vasıtasiyle gönderiyordu:

“Hulusi’nin bir gailesi var, diye hissediyorum. Merak etmesin. Risale-i Nur’un şakirdlerine inayet ve rahmet, nezaret ve himayet ederler. Dünyanın meşakkatleri madem sevap verir, geçerler; o musibetlere karşı sabır içinde, şükür ile, metanetle mukabele edilmek gerekir. Hem o, hem sizler, bütün dualarımda ve kazançlarımda benimle berabersiniz.”[1]

“Az sonra isyân olan bölgeye gittik. Döndük dolaştık. O bölgesi terk etmişler, dağlara mağaralara çekilmişler. Rahmet-i İlâhîye yardımımıza yetişti. Elimizi kirletmeden ve kana bulaştırmadan bizi kurtardı.

Mektubat’taki bir çok suali ben sordum

“Üstad’la ilk görüşmemizden sonraki mektuplaşmalarımız Mektubat’ın tulûuna sebep olmuştu. Bazı sualleri başkaları bana sorardı. Ben de Üstad Hazretlerine sorardım. Meselâ ‘Ceddidû imâneküm bilâilâhe illâllâh’ hadîsine Arapgirli rüştiye hocalarından İbrahim Efendi bana sormuştu. Ben de zannediyorum, l932’de Elâzız’den, Barla’ya yazarak Üstad’dan sormuştum.[2]

“Dost istersen Allah yeter. Evet o dost ise her şey dosttur. Yarân istersen Kur’ân yeter. Evet, ondaki enbiya ve melâike ile hayalen görşür ve vukuatlarını seyredip, ünsiyet eder. Mal istersen kanaat yeter. Evet kanaat eden, iktisad eder; iktisad eden bereket bulur. Düşman istersen, nefis yeter. Evet kendini beğenen belâyı bulur zahmete düşer; kendini beğenmeyen safayı bulur, rahmete gider. Nasihat istersen ölüm yeter. Evet ölümü düşünen hubb-u dünyadan kurtulur ve âhiretine ciddî çalışır.”

“Bu parça, levha halinde dedem H.İbrahim Efendi’nin elyazısı ile duruyordu. l930 baharında bunu, Üstad’a gönderdim. 23’üncü Mektubun sonuna koydu.[3]

Mektupların te’lif tarihleri

“9’ncu Mektup l93l’de te’lif edildi.

“3’ncü Mektup l930’da te’lif edildi.

“20’nci Mektup l934’de te’lif edildi.

“l0’ncu Lem’adaki şefkat tokadı hâdisesi, l93l’de Elâziz’de cereyan etti.[4]

“Nahiye Müdürü, daha sonra Çemişkezek’li Elâziz Mebusu Nüzhet Dede, l934’de 29’ncu Mektup’taki ‘Kur’ân’ın esrarı bilinmiyor’ meselesini sormuştu. Biz de Üstad’a yazdık.[5]

“23’ncü Mektub’un te’lifi l933 veya l934 yılıdır.

“2’nci mektub l930 yılı başlarında baharda te’lif edildi. 2’nci Mektub’da bahsedilen hediyeyi Eğridir’den göndermiştim.[6] Hediyenin ne olduğunu şimdiye kadar hiç bir kimseye söylemedim ve söylemem. Üstad Hazretleri kabul buyurdu. O kimseye söylemedi. Gönderdiğim hediye ve mektubun cevabı hemen Eğridir’e geldi.

“Çam Dağına çıkacağım”

“Bana bir mektubunda diyordu:

“Bu sene yaylaya, Çam Dağı’na çıkacağım.”

“Ben de cevaben demiştim ki:

“Oradaki hissiyatınızdan bizleri de hissedâr ediniz.”

“Yazdığı cevabî mektubun tarihi l930 yazı olmak ihtimali var.[7]

Derslerin önemi

“Bir gün Hz. üstad şöyle buyurdu: ‘Eğer siz eski zamanda olsaydınız, bu dersleri ve hakikatleri öğrenebilmek için, buraya diz üstü yürüyerek, sürüne sürüne gelirdiniz’ diye buyurdu.

Nurculuk ismi

“l946’da Kars’da idim. Nurculuk ismini ilk defa o zaman duydum. Benim de hoşuma gitti. “Talebelerin Üstadına, Said derler hem adına’ diye başlayan manzumeyi (bu şiir daha sonra Konferans Risalesi’nde neşredilmiştir.) o zaman yazıp, kendisine göndermiştim.

***

l950’de tekaüd oldum. Üstad: “Ben, buna tekaüd olma, dedim, bu keçeli beni dinlemedi, tekaüd oldu” dedi.

Bir rüya: Sarıklı genç

“Yine bir gün Eğridir’de bulunduğum zaman, rüyada sarıklı bir genç gördüm. Bu genç beni ilk defa, Hz. Üstad’a götüren meczup lâkıplı Mustafa Efendi idi. Ona Şeyh veya Hafız Mustafa da denirdi. Rüyada gördüğüm sarıklı genç şeklen o idi. Fakat ne bıyığı ve ne de sakalı vardı. Hafız Mustafa, çocuk meşrebinde birisi idi. Risale-i Nur’un ilk Küçük Sözler’ini l928’de onda görmüştüm. Daha o zaman Üstad Hazretleriyle de muarefemiz yoktu. Gayet intizamsız bir yazı ile yazılmış ilk risaleyi onda görmüştüm. Müsvedde halindeydi.

“Rüyada, elinde leblebi tablası vardı. Fakat içinde leblebi gayet azdı. Ben leblebiden almak için elimi attım. O zaman leblebi tabağı doldu, taştı.

“Sarıklı genci biz açıklamadık. Sizin gibi gençler işte çıktılar. Daha da kıymetli gençler çıkacaktır. Allah’ın nuru kıyamete kadar devam edecektir. Kur’ân tefsiri olduğu için Risale-i Nur’un hakikatı kıyamete kadar okunacaktır. elbette bu gelenler genç olacaktır, ihtiyar olmayacaktır.

“Bu meseleyi kendisine mal edenler, sanki ne oldu? İnhisar altına almak doğru değil. Benim rüyada gördüğüm, sanki Mustafa idi. Fakat onun mevcut hali rüyadaki haline uygun düşmüyordu. onun çocukça halleri vardı. Fakat bana Üstad Hazretlerini gösteren ve tanıtan da o oldu. Eğridir’de iken, Mustafa bana:

“Efendim, sizin ilâcınız Barla’da bir zat var, ondadır” dedi.[8]

Hangisine gönderelim?

“l930 senesi ilk ayında Hz. Üstad’ın yanına gitmiştim. O günlerde Mareşal Fevzi Çakmak’la Fahrettin Paşa (Altay) Eğridir’e gelmişlerdi. Üstad Hazretleri: ‘Kardeşim, Fevzi Paşa ile Fahrettin bana selâm göndermişler. Ben de onlara o-nuncu Söz’ü göndereceğim. Yalnız birisine göndermek istiyorum, hangisine göndereyim?...’

“Ben de: ‘Efendim, biz Fevzi Paşa’yı Müslüman biliyoruz’ dedim, ‘isterseniz ona gönderelim. ‘ Hz. Üstad: ‘Yok, yok. Fahri Paşa’ya verin’ dedi.

Üstad Hazretleri onuncu Söz’ün üzerine kırmızı kalemle kendisine bir dua yazdı ve ayrıca: ‘Bana bir selâm göndermişsiniz, ben de bunu sana gönderiyorum’ diye yazdı. Ben bunu Üstad’dan alarak postaya verdim.

“Bu hâdisede şöyle bir mânâ ve işaret gördüm. Fahrettin Paşa Konya’da iken, 2. Ordu Kumandanı idi, bu sırada Kubilây

hâdisesi oldu. Hâdiseden sonra Fahri Paşa istiklâl Mahkemesi Reisliğine getirildi. Hz. Üstad onuncu Söz'ü ona göndermekle: 'Dikkat et, seni böyle bir vazifeye getirecekler. Ölüm var, haşir var âhiret var, adaletten ayrılma!' demek istiyordu.

20 yıl sonra 20 dakikalık ziyaret

Eğridir'den ayrıldıktan, yani 6 Ekim l930'dan yirmi yıl sonra, 4 Mart l950'de Üstad'ı Emirdağ'da ziyaret ettim. Bu yirmi yıldan sonraki ziyaretim ancak 20 dakika sürmüştü.

"Üstad, demokratları desteklerdi"

"l957 seçimlerinde DR. Tahsin Tola, Bingöl'de Demokrat Parti'den adaylığını koymuştu. Hz. Üstad gönderdiği haberde 'Hulusi elinden geldiği kadar yardım etsin, Tahsin Bey millet, vatan ve Risale-i Nur'a elli meb'usun hizmetini yapmıştır' diyordu.

"Biz de Hz. Üstadın hatırı için bu yardım ve hizmeti yaptık. Hz. Üstad İslâmiyete ve Kur'ân hizmetine yardımcı oldukları için Demokratları desteklerdi.

İlk ve son ziyaretim

Hz. Üstad'ı son olarak l957 yılı Kasım ayında Emirdağ'da görmüştüm. İlk görüşmem ise l4 Nisan l929'da olmuştu. l927 yılı Ekim veya Kasım'da Eğridir Dağ Talimgâh Muallimliğine tayinim çıkmıştı. Halbuki ben Risale-i Nur'un talebeliğine tayin olmuştum. l928 yılı l6 Ocak'ta Manisa'dan ayrıldım. Efendim, hayatımızda ona Üstad dedik, elbette o Üstaddır. İşte Üstad buna derler. Hoca buna derler.

"Sen sabahleyin burada idin"

Eskişehir hapis hâdisesinde çok müteessir olmuştum. O hâdiseyi ikinci bir Şeyh Said hâdisesi gibi göstermek istemişlerdi. O zaman rüyada gördüm. Hz. Üstad: 'Senden zarar kalktı' dedi.

"Bir müşkilim olduğunda oradan bir kaç gün geçmezdi ki, ilk gelen mektup, bu müşkülümü haletmesin. Yanına ziyaretine gittiğimde: 'Kardeşim sen sabahleyin burada idin' derdi. Halbuki benim bundan haberim bile olmazdı.

"Afyon'u hapishane yap"

Afyon'da Savcının ısrarla Nur talebelerinin, isim ve sayılarını sorması üzerine Hz. Üstad ona: "Afyon'u hapishane yap, ben de talebelerimin hepsinin ismini söyleyeyim" diye cevap vermiş.

"Yüzüne bakamazdım"

Üstad'la görüşme ve sohbetlerimiz sırasında, yüzüne bakamazdım. Zaten bakılmayacak derecede heybetli idi. Son ziyaretimde cesaretimi toplayarak bakabildim.

"Sen ve Hulusi hissedarsınız"

"Bismihi Sübhanehû

"Aziz Kardeşim

"Beni merak etmeyiniz. İnayet-i Rabbaniye devam ediyor. Maişet cihetinde kanaat ve iktisat,beni ihtiyaçtan kurtarıyor. Sakın bir şey gönderme! Sen altı – yedi nefse bakıyorsun. Benim yarım nefsim var. Sen beni değil, ben seni düşünmeliyim.

"Sen ve Hulusi, benim herbir amel-i uhreviyemde hissedarsınız.

“Ramazan’da kazanç, bire bindir. Siz de bana duanız ile yardım ediniz.

“İşârât-ı Aleviyeyi tam tasdik ettiniz mi?

“Haşir Risalesini çok kuvvetli buldunuz mu?

Albay Hulusi Bey kendi hayatını anlatıyor

“Merhum validem l3l2 (l896) da doğduğumu söylerdi. Ramazan’ın birinci gecesinde teravihten çıkıyorlar, ben Harput’da dünyaya geliyorum.

“İstiklâl Harbinden sonra İzmir Gaziemir pavyonunda kalıyorduk. Bir gazete çıkaralım dedik. Bir şair arkadaşımız vardı, bir de karikatürist vardı. Gazeteyi elde çizerek çıkaracaktık.

“Bir gün emektar bir katırın boynuna bir yazı asmıştık. Bu yazıda: ‘Ben de emsalim gibi gençtim. Şimdi ihtiyarım, hastayım. Veterinere gittim, yerinde yoktu. Doktora gittim yoktu. İsa Çavuş sen benim derdime deva ol’ diye yazarak hayvanı İsa Çavuşun bulunduğu kısmın önüne götürüp bağladık. Ertesi gün yazıyı okuyan doktor ve baytar doğru dairelerine vazifelerine koşuyorlar. Geceleri gazeteyi yazıyorduk, iki nüsha halinde çıkarıp duvara asıyorduk.

“Efendim herşeyin bir nimet ciheti var. Her zaman nimet cihetine teveccüh lâzımdır.

“Askerlik münasebetiyle dörtbin metre kadar yükseklere çıktığımız oluyordu. Oraya kadar sinekler bizimle beraber gelirlerdi. Soğuk, rüzgâr fakat onlar bir atın kuyruğunun altına girerler, gizlenerek yine bizimle oralara çıkarlardı. Çok hayret ederdim. Sonra anladım ki, onlar vazifesini yapardı. onların vazifesi insana aczini, fakrını bildirmektir.

“Bugün evlâtlarımdan ziyade Risele-i Nur şakirtleri kardeşlerimin arkadan yapacakları duayı arzuluyorum ve bekliyorum.

Üçüncü mektupla alâkalı bir çalışma

Senirkent taraflarından bazı mü’minler Barla’ya Üstad Bediüzzaman’ı ziyarete geldikleri zaman, Çam Dağlarından bahsetmişler, Üstadı buraya davet etmişlerdi. Barla’daki Mustafa Çavuş, Abdullah Çavuş ve Abbas Mehmed Çam Dağlarında, Tepelice mevkiindeki çam ağacına ve katran ağacına Üstad için tahtadan bir köşk yapmışlardı.

Bu yıllarda Sözler’in telifi bitmiş, Mektubat başlamıştı. Mektubat’ın ve nur Risalelerinin ilk muhatabı ve talebesi olan Albay Hulûsi Yahyagil Eğirdir’deki şimdi komando birliğinin olduğu “Eğirdir Sivrisi” denilen dağ talimgâhında yüzbaşı olarak vazifeliydi.

Mektubat’taki “Üçüncü mektup” “Hamisen”, yani beşinci diye başlamaktadır. Hulûsi Beyin ricam üzerine verdiği bu mektup şöyle başlamaktadır:

“Aziz kardeşim ve sevgili arkadaşım,

“Şimdi yüz tabakalık fıtrî bir sarayın, en yukarı menzilinde bulunuyorum. Sen de manen burada hazır ol. Bir parça sohbet edip konuşacağız. işte kardeşim:

“Evvelâ: Evvelki mektubumda, bütün Sözler’e dair sual etmiştim ki: İçlerinde cerh edilecek hakikatler var mı? Veyahut avama ihzarı muzır şeyler bulunuyor mu? Yoksa yalnız Otuz İkinci Sözün üçüncü maksadı için değildi.

“Saniyen: Sana Nokta risalesini gönderiyorum. Acîbdir ki, Eski Said’in kuvvet-i ilmiyle, nazar-ı aklıyla anladığı ve gördüğü hakikatleri, senin kardaşın şuhud-u kalbiyle, nur-u vicdanla gördüğüne tevafuk ediyor. Yalnız bazı cihetlerden noksan kalmıştır ki, Yirmi Dokuzuncu Söz’de tekmil edilmiş. Hususan âhirdeki remizli, nükte ve o remizli nüktenin sırr-ı beyanında, çok hakikatler Nokta’da yoktur. ‘Yirmi Dokuzuncu Söz’ de vardır. Fakat birbirinden çok uzak bu iki Said’in aklı ve kalbi, bu derece ittifakı acibdir.

“Salisen: Şeyh Mustafa’ya selâmımı tebliğ ile beraber de ki: ‘Yazdığın Kader sözü beni çok memnun etti. Dua ile kardeşlik hakkını eda ettiğin gibi, bunun yazmasıyla talebelik hukukunu dahi kaza ettin. Allah senden razı olsun. Yazdığını Abdülmecid’e gönderiyorum. O yüzlerce adama okutturacak, her birisinden sevap sana gelecek.’

“Rabian: Kardeşim Abdülmecid’e bir mektupla bazı Sözler’i gönderiyorum. Sen gayet emniyetli bir tarzda postaya ver. Adresi: Ergani-i Osmaniye’de esnaftan Vanlı Şehabeddin Efendi vasıtasıyla Vanlı Abdülmecid Efendiye. Bu adresi yeni hurufatla mektuba ve emanete yazınız.

“Otuz İkinci Sözün Üçüncü Mevkıfının âhirindeki işaretin haşiyesinde bir yanlış var. Doğrusu budur: Döndükleri vakit saraylarındaki aileleri çok dikkat ile zorla onları tanıyabilirler. Halbuki ‘onları’ kelimesi yazılmadığı için mânâ değişiyor.”

Bu mektubun “Hamisen” kısmından sonrası ise “Üçüncü Mektup” olarak Mektubat’ta neşredilmiş bulunmaktadır.

Üçüncü Mektup, Üstadın l930 yazında gittiği Çam Dağlarında yazılmıştı. Mektupta “Mayıs’ın ahirinde” diye bir ifade kullanılmaktadır. Bu ifadeye göre, Üçüncü Mektup l930 yılı Mayıs ayının sonunda Barla’nın Çam Dağlarından, Eğirdir’de bulunan Binbaşı Hulûsi Yahlagil’e hitaben yazılmıştı.

“Mayıs’ın ahirinde’ sözünden evvel ‘sübhane men tahayyera fisun’ihi’l-ukul” cümlesine yer verilmiştir. Bu parça, Ziya Paşanın on bir kısım halindeki uzun terciibent başlıklı şiirinin sonlarında.

“Sübhane men tahayyere fi sun’ihi’l-ukul;

“Sübhane men bikudretihî yâcizül-fuhul!”

şeklinde geçer. Mezkûr mısraların mânâsı ise şöyledir:

“Sanatı karşısında akılları hayrete düşüren büyük Sanatkârı tebcil ederim. kudretiyle âlimleri âciz bırakan Cenab-ı Hakkı takdis ederim.”

Üstad Çam Dağlarında “Üçüncü Mektub”u telif ederken, harika bir keramet haliyle dünyanın boşlukta dönüşünü ve müthiş sür’atini temâşâ etmiş, Zuhruf Sûresinde geçen, “Bunları bize râm eden Allah’ın şânı ne yücedir, münezzehtir. Yoksa biz bunlara güç yetiremezdik” mealindeki âyeti okumuştu.

“Üçüncü Mektup”ta geçen, yeryüzünün bir gemi, bir binek olduğunun buyurulduğu âyeti hatırlayıp okuyunca da şunları ifade etmektedir: “Zemin musahhar bir sefine, bir merkûb olduğunu işaret ediyor. O işaretten kendimi feza-yı kâinatta sür’atle seyahat eden pek büyük bir geminin yüksek bir mevkiinde gördüm. At ve gemi gibi bir merkûbe binildiği zaman, kıraeti sünnet olan (Zuhruf Sûresi, l3. ayet) âyetini okudum.”

Gerçekten, Çam Dağlarının katran ağacı mevkii bir kaptan köşkünü andırmaktadır. Feza denizinin dalgaları arasında yüzen dünya gemisinin Çam dağlarındaki kaptan köşkünde ilâhî sanatların şahane güzelliği ne kadar güzel gözükmektedir.

Hulusi Beyi Üstadla tanıştıran Şeyh Mustafa

“Üçüncü Mektub’un üçüncü bölümünde, Üstad, Şeyh Mustafa ismindeki zata selâm söylemekte ve yazdığı Kader Risalesi’nden dolayı memnuniyetini ifade etmektedir.

Şeyh Mustafa, Hulûsi Beyi Üstada götüren zattı. Hulûsi Bey “l929 yılı baharında Barla’ya gittim. Beni götüren, Mustafa isimli mübarek bir insandı” diyerek Üstada nasıl gittiklerini anlatmaktadır. Merhum Hulûsi Yahyagil Ağabeyimi son ziyaretlerimde Şeyh Mustafa ile nasıl tanıştıklarını sorduğumda, evlerinin komşu olduğunu, böylece tanıştıklarını, ilk risaleyi onda gördüğünü, Üstadı kendisine tavsiye eden ve götüren kişinin Şeyh Mustafa olduğunu söylemişti.

Barla Lâhikası’nda Hulûsi Beye yazılan bir mektupta Üstad Şeyh Mustafa’dan şöyle bahsetmektedir:

“Şeyh Mustafa’ya benim tarafından geçmiş olsun de ve şu hikâyeyi ona söyle:

“Eskide iki ciddî ahiret kardeşleri var imiş. Biri hasta düşer, ötekisi ziyaretine gitti. Dua eder, hasta iyi olmaz. ‘Öyle ise sen kalk, ben yatacağım’ demiş. Hasta kalkmış, onun yerine hasta olarak yatmış. Her ne ise… Demek Şeyh Mustafa ile kardeşliğimiz ciddîleşmiş ki, ben hastalığına dua ettim, kabul olmadı. Fakat birkaç gün devamı mukader olan hastalığının bir parçası bana verildi. İnşaallah ona bir parça hiffet gelmiştir.”

Hacı Hafız Mustafa Üstün’e, “Hacı Aziz, Şeyh Mustafa, Aziz’in Mustafa” da denilmektedir.Eğirdir’de Hacı ibrahim’in oğlu olarak l890 yılında dünyaya gelmişti. Yine Eğirdir’de l959’un Aralık ayında vefat etti.

Altı yaşında hafız olmuştu. Çok istedikleri halde Diyanetten resmî bir vazife alamadı.

Şeyh Mustafa İstiklâl Harbinde şarapnel yarası almıştı. Kardeşi de Birinci Cihan Harbinde şehit düşmüştü.

Bir gün hanımına eziyet ettiği vakitte Salih ismindeki Nur talebesi kendisine Üstadın selâmını getirmiş ve hanıma eziyet etmemesini bildirmişti. Hulûsi Bey meczup hallerinden dolayı birgün Üstadın “Meczup Mustafa’yı atmak istedim. Sonra ihtar edildi: ‘Buna acı, çünkü hale mağlûptur” dediğini ifade etmektedir.

Ehl-i ilim, ehl-i keramet ve ehl-i hal olan Şeyh Mustafa gazi maaşını almayı da istememişti. Keramet hallerinden Cuma namazına yarım saat kala iki-üç saatlik mevkilerde ayrı ayrı cumada görenler olmuştu.

l959 sonlarında Akpınar köyünden aşağıya doğru inerken düşüp vefat etti.

Hacı Hafız Mustafa Üstün’ün annesi aslen Denizli’nin Çalkazâsındandı. Hulûsi Beyi Üstada götüren bu veli zat, 26 Ağustos l922’den on iki gün önce, İzmir’den harp cephesinden anasına zafer müjdesini bildirmiştir.

***

“Üçüncü Mektup”ta bahsi geçen Şehabeddin Efendi

“Üçüncü Mektub”un dördüncü kısmında ise, Üstad Diyarbakır’ın kazası Ergani’deki Vanlı Şehabeddin Efendiden bahsetmektedir.

Şehabeddin Efendi, Abdülmecid Ünlükul’un eşi Rabia Hanımın kardeşidir.

Şehabeddin Özer l893’de Van’ın Sabaniye Mahallesinde doğmuştu. Babası H.Mustafa, annesi ise Fidan’dı. Şeyh Gazail Baba diye bilinen babası, Gazail Camiinde medfundur ve türbesi ziyaretgâhtır. Nureddin, Şemseddin, Necmeddin ve Rabia isimli kardeşleri vardır. Fidan ve İhsan isminde iki çocuğu vardır. Kardeşi Rabia Hanım Abdülmecid Nursî ile evlendiği zaman, Bediüzzaman’la tanışmaları ve irtibatları olmuştu.

Şehabeddin Özer şirpençe hastalığından rahatsızlanınca, Ergani’den Diyarbakır’a getirilişinin ikinci günü 3 Ağustos l943’te vefat etti. Diyarbakır Mardinkapı, Soylu Mehmed Düzlüğü kabristanına defnedildi.